

Olvasó

A kistarcsai és a nagytarcsai egyházközség havilapja

ELJÖN ISTENÜNK

„...az Adventtel mindig újra kezdődik az emberi szívek zárandoklata Krisztus felé, aki kinyilatkoztatja nekünk az Atya és az Ő szeretetének misztériumát” – írja II. János Pál pápa. Az egyházi év kezdetén hittel és reménnyel újra útnak indulunk, hogy megváltásunk titkait egy évbe sűrítve ismét átéljük, és szívünkben egyre mélyebben találkozunk Istennel. Valójában maga Isten indul az ember keresésére. Eljön ő, aki folyton úton van felénk, mert ő „előbb szeretett minket” (1Jn 4,19). Eljön, hogy megtörténjen az a csere, az az isteni csoda, hogy megtestesülésének titka által részesei lehessünk az ő isteni életének. Az időt nem ismerő Isten belépett az időbe, hogy mi kiléphessünk vele az örökkévalóságba. Az Úr nem érkezik üres kézzel. Azt hozta ajándékba, amit kérni se tudtunk volna: a megváltást, hogy szabad utunk legyen az Atyához. Saját születésével emberségünket, egész emberi méltóságunkat megszentelte és magához emelte. Az Atya legnagyobb ajándékaként Krisztust adta az emberiségnek, Krisztust pedig irántunk érzett szeretete hozta a földre.

Advent első napján megfogjuk Mária kezét, és anyai szívére bízva magunkat, vele együtt járjuk egész évben Fia útját. Első utunk Betlehembe vezet Máriával és Józseffel, akik úgy élték meg az első adventet, mint senki más. Mária méhében hordozza az örök Atya Fiát, aki azért születik a világra, hogy elhozza nekünk az örök élet evangéliumát. Minden most, a megtestesüléssel kezdődik. Most kezdődik a húsvét. Itt kapcsolódik össze az emberi végesség és az isteni örökkévalóság. A jászolban, a hajléktalan gyermek ugyanaz a Krisztus, akit nemrég a mindenség királyaként ünnepeltünk. A síró kised, akit karácsony éjjelén a Szűzanya a szívére ölel, ugyanaz a Krisztus, aki eljön ítélni eleveneket és

holtakat. „Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma, és mindörökké” (Zsid 13,8). A jászolban fekvő kised előtt hódolatunkat kifejezni ugyanúgy hitvallás, mint a keresztre feszített Krisztus előtt leborulni. Ha hiszünk a megtestesülés titkában, akkor hiszünk a feltámadt Úrban és a nekünk ajándékozott örök életben. Maga az Isten jött el közénk: „Áldott az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét” (Lk 1,68). Krisztus, a világ világossága, születésével fényt hozott a földre, amely Betlehemből kisugárzik az egész világra. Szabadulást, örömet, békét és reményt hozott minden ember szívébe, elhozta mindazt, amire minden ember szíve vágyakozik. Isten a keresztségben meghívott minket, hogy tanúi legyünk ennek a világosságnak.

A gyerekek várják, hogy mit hoz a Jézuska, mert azt *hiszik*, hogy a Jézuska hozza a karácsonyt. A hitében felnőtt keresztény ember *tudja*, hogy a Jézuska – és csak a Jézuska hozza a karácsonyt. Jézus Krisztus a világ egyedüli Megváltója, aki „értünk emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától, és emberré lett”. Isten végtelen szeretete és irgalma kézzelfoghatóvá válik Fiának megtestesülésében. A mindenható Isten egy csöppnyi gyermekben egy lett közülünk. Ennél közelebb már nem lehet jönni hozzánk. „Nem félhetek egy olyan Istentől, aki miattam oly kicsinnyé tette magát... szeretem Őt! (...) hisz Ő nem más, mint szeretet és irgalom!” – írja Lisieux-i Szent Teréz.

Betlehem neve héberül azt jelenti: „a kenyér háza”. Jézus már születésével rámutat arra, hogy életünk kenyere akar lenni, hogy tápláljon életünk útján. Éhezünk-e rá? Vágyakozunk-e arra, „aki után a Föld epedett”? Érezzük-e, hogy szükségünk van a megváltásra? „Ha Krisztus százszor is

Tartalom:

Misekalauz, Családi ima	2
Keresztelő Szent János	3
Szolgálattevők	4
Önkéntes beteglátogatók	6
Ki(s)olvasó, Rejtvény,	7
Események, Olvasólámpa	8

születne Betlehemben, / Elvesznél, ha nem jönne el a szívedben” (Sedulius). Készítünk neki utat, hogy meg tudjon születni a szívünkben. Minden szentáldozáskor a lelkünkben valóságosan jelen van. Úgy imádkozhatjuk, mint a betlehemi jászolban, és ő eltölt minket kimondhatatlan örömmel, mint a pásztorokat és a napkeleti bölcseket. Minden szentáldozásnál a Szűzanya lelkünk szegényes jászolába fekteti a gyermek Jézust. „Mert bármilyen szegény is lelkem, azt kívánom, számodra a vigasz helye és a szeretet fészke legyen” – írja imájában Szent Pio atya. Minden szentáldozás új karácsonyt jelent számunkra.

Várjuk őt, aki az időben egyszer már eljött Betlehemben, és megünnepeljük születésének ünnepét. Várjuk őt, aki el fog jönni az idők végén, aki eljön értünk minden szentmisében, és aki eljön értünk életünk végén, mert hazavár. Hűséges az Isten. Megtartja ígéreteit. Eljön Istenünk.

Karácsony éjjelén az Istengyermek első imádói édesanyja, Mária és Szent József voltak. Mária az az édesanya, akit boldognak hirdet minden nemzedék. „Boldog vagy, mert hittél” (Lk 1,45). Tőle tanuljuk szeretni az Urat, az ő szerető tekintetével nézünk az Újszülöttre.

A Szűzanya megmutatta a pásztoroknak a pásztorok pásztorát és a királyoknak a királyok királyát. Legnagyobb méltóságát, Istenanyaságát ünnepelve kérjük őt, aki a „természet ámulatára” Teremtőjének anyja lett: „mutasd meg majd nekünk áldott Egyszülötted”, ó édes Szűz Mária!

Szilágyi Mária

KÖSZÖNTÉS

A köszöntés nem csupán őszinte jókívánságot akar kifejezni, hanem például a zsidó gondolkodásban az áldás egyik formája. Akit köszöntesz, azt a szavaiddal megáldod. Sőt, Jézus a tizenkét apostol kiválasztása után azonnal küldi is őket: „MenjeteK és hirdeséteK: Közel van a mennyek országa” (Mt 10,7). Ám ennek az üzenetnek átadását a következő kell, hogy megelőzze: „Ha egy városba vagy faluba betértek, érdeklődjeteK, hogy ki az, aki érdemes ember... Amikor házába lépteK, köszönteK” (11–12). A görög szövegben ez a köszönteni ige szó szerint azt jelenti: *átkarol, megölel*. Jézus akarata szerint tehát csak úgy kezdhetünk bele hitelesen Isten országának meghirdetésébe, ha mindenekelőtt megáldjuk, vagyis magunkhoz öleljük, magunkba fogadjuk azt, aki érdemes arra.

A szentmise sem kezdődhet másként, minthogy a pap köszönti Isten népét. De vajon az egyház miféle jókívánsággal köszöntse azokat, akik Isten Fiának áldozatában akarnak részt venni? Nyilvánvalóan a legnagyobb jót, Isten legcsodálatosabb ajándékát kell fölkinálni a jelenlévőknek: „*A mi Urunk, Jézus Krisztus kegyelme, az Atyaisten szeretete és a Szentlélek egyesítő ereje legyen veleteK*”. Ennek a szövegnek az értelme röviden így adható vissza. Krisztus kegyelme: az Atya szeretete. Ez a szeretet pedig nem más, mint a Szentlélek ereje, amely szelíden ugyan, de *egybe öleli* – Istennel egyesíti – mindazokat, akik hisznek Isten egyszülött Fiában, aki a világba jön.

Azonban a legrégebbi liturgikus köszöntés a következő: „*Az Úr legyen veleteK*”. Ennek a köszöntésnek hátte-

rében Izajás jövendölése áll: „Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuelnek nevezi el” (Iz 7,14). Az Immánuel jelentése: velünk az Isten. A szentmise elején a köszöntés rávilágít a misztériumra: Isten itt van velünk, bennünk.

Ne feledkezzünk el Pál apostol köszöntő szavairól sem: „*Kegyelem nekteK és békesség, Atyánktól, az Istentől és Urunktól, Jézus Krisztustól*” (Róm, 1,7). Az apostol minden levelét így, vagy ehhez hasonlóan kezdi. Természetesen ennek a köszöntésnek megértéséhez tudni kell, hogy a béke – Jézus békéje – a boldogság teljességét jelenti.

Amikor legközelebb hallod a szentmise köszöntő szavait, jusson eszedbe: Áldott vagy te az emberek között, és áldott a te szívednek gyümölcse...

Görbe József plébános

CSALÁDI IMA

Amíg kicsik a gyermekek a családban, természetes a hívő embernek, hogy megtanítsa imádkozni a gyermekét, mégpedig úgy, hogy vele együtt imádkozik esténként. Ahogy a gyermekek nőnek, úgy kerül sor egyre gyakrabban az önálló imádkozásra. Azt vesszük észre, hogy már egyedül is megy nekik, és nincs is ránk szükségük ebben. Úgy gondoljuk, kipipálhatunk egy dolgot a vallásos életre nevelés terén, hiszen imára neveltük őket.

Mervay Miklós teológus tanár, Máriabesnyőn a hitoktatói rekollekcion tartott előadásában arra hívta fel a szülők figyelmét, hogy a család nap mint nap közösen végzett imája hallatlanul megerősíti a családtagok egymáshoz fűződő kapcsolatát. A család vallásos tevékenysége és ünnepei erős összetartó erővel hatnak. A családi esti imádkozás rítusa nem egyszerűen abból áll, hogy közösen elmondunk egy hosszabb vagy rövidebb imát. Sokkal több ennél, az egész napot összerendezi. A lelkiismeret vizsgálat által felfedezzük az örömeK, amikért hálát adhatunk, a kiengesztelődés által pedig a békés biztonságba vezet át a család tagjait az esti elalvás előtt.

Az imádság elsősorban azt jelenti, hogy életünk eseményeit, tapasztalatait összefüggésbe hozzuk Istennel, megköszönjük, amit meg tudunk tenni az ő segítségével. A jó lehetőségeket, alkalmakat éppúgy, mint az elmaradt dolgokat, erőt kérünk a nehézségek elviseléséhez. A szülők Istenbe vetett bizalmát a gyermekek megtapasztalják, és magukévá teszik.

Mit tegyen az, aki most szeretné elkezdeni a családjában a közös imát?

Első lépésben talán jó lenne kialakítani a közös esti étkezés szokását, ebből könnyen át lehet lépni a közös imádkozásba. Gyűjtsunk meg egy gyertyát, melyet körbeülve, tévét, rádiót kikapcsolva kezdődhet a közös együttlét. Ha vállalkozó kedvű a család az éneklésre, akkor egy énekkel kezdhetjük, ha nem, akkor egy szép kötött imával vagy verssel. Utána sorban mindenki adjon hálát az elmúlt nap eseményeiért, ha megbántottunk valakit, akkor szóban engeszteljük ki egymást. A folytatás a családra van bízva, lehet a kötött imákból válogatni, énekkel zárni stb. Ünnepek alkalmával ki lehet egészíteni történetek felolvasásával, megbeszélésével, akár a Bibliából vagy más könyvből.

Nagyon jó alkalom a családi ima bevezetésére az adventi idő kezdete!

A cikk Mervay Miklós: *Merjünk imádkozni gyermekeinkkel!* könyve nyomán készült. Érdemes elolvasni, mert segítség azoknak is, akik szeretnének imádkozni, de nem tudják, hogyan is kezdjenek hozzá, és segítséget találnak benne házaspárok, kisgyerekes családok és kamasz gyermekeket nevelők is.

Méhes Zsuzsa

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS

(Kr. e. 7. – Kr. u. 29.)

Az idős házaspárnak, Zakariásnak és Erzsébetnek nem volt gyermeke. Zakariás, a zsidó pap a jeruzsálemi templomban teljesített szolgálatot, amikor Gábor főangyal megjelent neki, és közölte Isten akaratát. Sokak öröme fia fog születni, akit Jánosnak kell hívni. Az angyal szerint a fiú nagy lesz az Úr előtt, bort és mámorító italt nem fog inni, hanem már anyja méhében a Szentlélek fogja eltölteni. Ő maga Illés szellemével és erejével előtte fog járni az Úrnak (Lk 1,15). Zakariás kételkedve fogadta az angyal szavait, ezért büntetésként megnémult.

A gyermeket születése után a nyolcadik napon Zakariásnak akarták elnevezni. Megkérdezték atyját, aki egy írótablára a János nevet írta fel. Erre megoldódott a nyelve, és dicsőítette Istent: „Áldott az Úr, Izrael Istene” (Lk 1,68). Júdea egész hegyvidékén híre futott a csodálatos születésnek, és találgatták, hogy mi lesz ebből a gyermekből. Miután János felnövekedett, a pusztába vonult, és a régi proféták szigorú életét élte. Öltözete teveszőrből való volt, és bő ruhát viselt. Eledele pedig sáska és erdei méz volt. Megjelent a Jordán folyó partján, és beszélt az emberekhez. Beszéde rövid volt, de sokat mondó: „Tartsatok bűnbánatot, mert közel van a mennyek országa!” (Mt 3,2) Beszédei meghallgatására és keresztségének föl vételére odazarándokolt egész Jeruzsálem, Júdea és a Jordán környékének népe. Amikor maga előtt látta a nép gonosz vezetőit, szent haraggal rájuk támadt: „Viperák fajzata! Ki tanított benneteket arra, hogy fussatok a közelgő harag elől?” (Mt 3,7)

A nép ennek hallatára azt gondolta, hogy ő a várva várt Messiás.

János azonban határozottan kijelentette: „Én csak vízzel keresztelek, hogy bűnbánatra indítsalak benneteket, de aki nyomomba lép, az hatalmasabb nálam. Arra sem vagyok méltó, hogy saruját hordozzam. Ő Szentlélekkel és tűzzel fog benneteket megkeresztelni” (Mt 3,11). Maga az Úr Jézus is elment hozzá nyilvános föllépése előtt, hogy fölvegye a keresztséget. Mikor Jézus közeledett feléje, János rámutatott és így szólt: „Nézzétek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit” (Jn 1,29).

Jézus első tanítványai János tanítványaiából kerültek ki. Akik Jánosnál maradtak, azok féltékenykedni kezdtek, hogy mindenki Jézushoz csatlakozik. János ekkor kijelentette: „Neki növekednie kell, nekem kisebbednem” (Jn 4,30).

Ez a kisebbedés sajnos hamar bekövetkezett. Galilea királya, Heródes Antipas elbocsátotta feleségét, és bűnös viszonyt kezdett fültestvérének megszöktetett feleségével, Heródiással, aki egyébként az unokahúga volt. János nyíltan megmondta neki, nem szabad e bűnös viszonyt folytatnia. A szenvedélytől

elvakult király, noha tiszteletet érzett a próféta iránt, meg akarta öletni, de félt a néptől és megelégedett azzal, hogy a Holt-tenger melletti Machérus nevű várban fogságba vetette. János – kételkedő tanítványai miatt – két tanítványát elküldte Jézushoz, kérdezzék meg ő-e a Megváltó? Jézus így válaszolt: „Menjetek, s adjátok tudtul Jánosnak, amit hallotok és láttok. Vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig hirdetik az evangéliumot” (Mt 11,4).

János fogsága halállal végződött. Heródes születése napján lakomát rendezett. Heródiás lánya, Szalóme tánccal szórakoztatta a vendégeket. A királynak annyira megtetszett a tánc, hogy eskü alatt kijelentette: „Bármit kérsz, megadom, akár országom felét is” (Mk 6,23). A lány – anyja tanácsára – János fejét kérte. A könnyelmű király teljesítette a kérést, és lefejeztette az Úr nagy előhírnökét. Heródes János levágott fejét egy tálon nyújtotta át Szalóménak. A tanítványok tisztelettel eltemették mesterüket, a szomorú hírt pedig közölték Jézussal.

Az Úr Jézus legnagyobb tisztelettel adózott nagy útkészítőjének. Az egyház is ezt teszi. Jánost – Szűz Mária után – a szentek sorában mindjárt az élre állítja. Külön megünnepli június 24-ét, születését, amit pedig csak az Úr Jézus és Szűz Mária esetében tesz meg. Megünnepli még János vértanúságának napját, augusztus 29-ét. Minden szentmisén az ő szavait ismétli a pap: Íme, az Isten Báránya. Adventben pedig a vele kapcsolatos evangéliumi részeket olvassuk fel.

Somlai József ny. plébános

HÁZASPÁRKÉNT A KÖZÖSSÉG SZOLGÁLATÁBAN

A templomi szolgálattelveket bemutató riportsorozatunk mostani részében a Csicsiri házaspárral, Ferivel és feleségével, Krisztával beszélgettünk.

Feri, te tősgyökeres kistarcsai vagy. Volt olyan időszak a közös életetekben, amikor nem itt éltetek?

Feri: Igen, házasságkötésünk után az együttélést Kerepesen kezdtük egy örökölt fél házban, majd rövid időre Kistarcsára költöztünk albérletbe, utána pedig Szigethalom következett. Ott három évig laktunk, majd édesapám jóvoltából visszajöhettünk Kistarcsára, immár véglegesen.

Közösen indítottátok el a kistarcsai hittanosok táboroztatását. Milyen indítékok vezettek titeket? Milyen kedves emlékek élnek bennetek ezekről a táborokról?

Kriszta: A táborozás ötlete Somlai atyától származik, ő kért fel minket 2004-ben, az első tábor megszervezésére, és folyamatosan támogatót, a teljes bizalmát élveztük. Minden évben el is látogatott hozzánk, két napra József atya is táborlakó lett, akármi-lyen távol is volt a helyszín.

F.: Rengeteg kellemes élménnyel gazdagodtunk mi is a táborok alkalmával, a jó hangulatú kirándulásoktól kezdve, az izgalmas csapatversenyeken és focibajnokságokon át a közös imádságokig. Sőt, a táborozások miatt olyan helyekre, intézményekbe, gyárakba is eljutottunk, ahova magunktól talán sose mentünk volna. De a legjobb érzés mégis akkor ért minket, amikor a táborok után néhány anyuka lelkesedve újságolta, hogy a gyermeke mennyi minden jót mesélt a programokról, a hangulatról, a közösen töltött időről.

K.: Szerettük volna megismertetni a gyerekekkel a közösség élményét, ahol mindenki egyenrangú és szívesen, szeretetből dolgozik a másikért. Olyanok voltunk, mint egy nagycsalád. Sokan megélték és megéreztek ezt, hiszen többen visszatérő táborozók lettek, s évről évre nőtt a létszám is. Amikor véget ért a tábor, már rögtön keresni kezdtük a következő nyárra a szállást. Sok munka, intéznivaló és felelősség

volt egy-egy tábor megszervezése és lebonyolítása, de nagyon élveztük, mert csodálatos volt látni a gyerekek örömét. Nagyon szerettem csinálni, hálás vagyok a Jóistennek, hogy ilyen gyönyörűséges feladatot bízott ránk. A hat év alatt több segítőnk is volt, akik szintén kivették részüket a munkából – köszönet érte nekik. Idén már nélkü- lünk ők vezették a tábort.

párral, majd visszaköltözésünk után itt, Kistarcsán is szerettünk volna egy házaspár csoportot. Szerencsére többeknek is megtetszett az ötlet, így bele- vágtunk.

F.: A kistarcsai közösséghez jelenleg hét házaspár tartozik, havonta egy alkalommal találkozunk a plébánián, közös imával, énekléssel, szentírási rész felolvasásával s egy adott téma feldol-

Nem csak a gyermekek fontosak számotokra, jól tükrözi ezt a MÉCS Családközösség plébániai megalakítása is. Hogyan él ez a közösség jelenleg Kistarcsán? Mit jelent számotokra a MÉCS?

K.: Egy házaspárokra szóló közösség gondolata még Szigethalmon fogalmazódott meg bennünk, miután az ottani plébános – *Pollák László* atya – elküldött minket Máriabesnyőre egy családkongresszusra. Magáról a MÉCS-ről is ott hallottunk először. Érdekes visszacsatolás a múltunkhoz, hogy *Szláby Tibor* atya képviselte a MÉCS közösséget, aki Kistarcsán volt káplán, amikor mi is ifjúsági hittanosok voltunk, ő vezette azt a hittanos lelki gyakorlatot, ahol megismertük egymást 1988-ban. Szigethalmon létrejött egy kis közösség négy házaspá-

rozásával zajlik egy-egy összejövetel. Számunkra legnagyobb előnye a MÉCS-nek, hogy kidolgozott tematikát biztosít az összejövetelekhez, így sokkal-sokkal egyszerűbb az életünk, mivel sosem kell témát keresni. Külön jó, hogy időnként előfordulnak kényesebb kérdések is, amiket magunktól eszünkbe se jutna szóba hozni, mégis utólag kiderül, hogy igenis ezekről is kell beszélnie egy házaspárnak.

K.: Sokat jelent az is, hogy egy nagyobb közösséghez tartozunk. Országosan már több mint száz csoport működik, régiókra osztva. Ha mindenhol csak öt házaspárral számolunk, az már több mint ötszáz családot jelent! A papi vezetőnk *Bíró László* püspök atya, aki az alakulás óta – 15 éve – segíti a vezető házaspárt és az egész közösséget. Minden nagybőjtben lelki

napot tart a házaspároknak, részt vesz az országos programokon. Volt már közös zárandókat Medjugoréba, egyhetes európai találkozó Pannonhalmán, 2011 júniusában pedig családi lelki nap lesz, ilyenkor a közösséghez tartozó minden házaspár gyermekeikkel együtt vehet részt a programokon. Nagyon jó érzés megtapasztalni, hogy milyen sokan vagyunk, akik a nehézségek mellett is bízunk a gondviselésben, kitartunk párunk mellett, és több gyermeket vállalunk.

Feri, hivatásod keresése közben a papság gondolata sem állt téled messze. Mi az, ami miatt mégis a családalapítás mellett döntöttél?

F.: A gimnázium utolsó éveiben, amikor a továbbtanulásról kellett döntennem, erős hívást éreztem a papi szolgálat felé, így nem volt kérdéses számomra, hogy arrafelé indulok. Egy évnnyi katonáskodás után az egri szemináriumba kerültem, ahol nagyon jól éreztem magam. A beöltözés után is büszkén viseltem a reverendát, például amikor átvonultunk a néhány saroknyira lévő bazilikába. A tanév vége közeledtével viszont egyre erősödött bennem az érzés, hogy mégsem ez az én hivatásom. Az első tanév végén hosszú vívódás után döntöttem el, hogy nem ez az én utam. Azon a nyáron ismertem meg Krisztát, mintha a Jóisten küldte volna nekem, szerelem volt első látásra. A következő év októberében házasodtunk össze. Most, négygyermekes családapaként sem bántam meg a döntésemet, de az oltár szeretete és az Isten szolgálata iránti vonzalom megmaradt.

Somlai plébános atya idejében a táboroztatáson kívül milyen feladatokat vállaltatok magatokra a család mellett?

K.: Visszaköltözésünk Kistarcsára egybeesett az új plébánia átadásával. Természetes volt számunkra, hogy nemcsak a vasárnapi szentmise látogatásával tartozunk az itteni közösséghez, hanem a közösségért végzett munkába is aktívan bekapcsolódunk. Az új plébánia közösségi terme üresen állt, szeretünk volna életet vinni bele. Akkor kezdtük el vasárnap délutánonként az ifjúsági klubot. Ebben nagyon sokat segített *Méhes Zsuzsa* és *Pali* – a MÉCS csoport is akkor indult. Igyekeztünk a gyerekeken keresztül minél több családot megszólítani, ezért az ünnepekhez kapcsolódóan egyházközségi összejöveteleket szerveztünk a plébánián – farsang, karácsony –, illetve közös kirándulásokat: jártunk a Mátrában, Pannonhalmán. Somlai atya az iskolai hittanításra is felkért, részt vettem az elsőáldozók szüleinek felkészítésében, valamint a templomi pásztorjáték betanítását is ránk bízta József atya.

F.: Én még megemlíteném a filmvetítéseket is. Somlai atya hozzájárulásával a táborok miatt vettünk egy projektort, amit szeretünk volna jobban kihasználni, ezért néhány alkalommal filmvetítések is tartottunk a plébánián, de ennek segítségével tudtuk bemutatni rendszeresen a táborokban készült képeket is.

Az új plébános atya érkezésével új feladatok is keletkeztek. Milyen munkákba kapcsolódtatok be az utóbbi egy-két évben?

K.: Az első „nagy falat” a tavalyi egyházközségi évnnyitó megszervezése volt, majd a templomi karácsonyi műsor, a farsang és májusban a házaspár találkozó lebonyolítása. Ez utóbbinak az ötlete már évek óta megvolt, de csak mostanra ért meg. Sajnos a nyári táborban már nem vehettünk részt, mert augusztusban újabb taggal bővült családjunk, *Donát* igazi ajándék számunkra a Jóistentől.

Nagyon jó érzés, hogy Kistarcsán sok olyan ember van, aki szívesen segít a programok szervezésében, lebonyolításában, szabadidejének feláldozásával. Legnagyobb segítséget, támogatást mindig Feritől kaptam, szinte mindent együtt csinálhattunk, így nemcsak a közösség, de házasságunk is gazdagodott az elmúlt 21 évben.

F.: Én pedig *Görbe* atya javaslatára az ősszel harmadmagammal elkezdtem az akolitus képzőt. Ennek megelőlegezésekként kaptunk mindhárman adoztatási engedélyt a püspök atyától, így ezzel élve besegítünk a vasárnapi szentmiséken az adoztatásba, sőt nyáron az atya szabadsága alatt még igeliturgiát is tartottunk a hétköznapokon. Szintén atya kérésére a vasárnapi hirdetéseket és a heti miseszándékokat én írom össze minden héten. Mivel pedig *Kiss Dávid* szeptemberben szemináriumba vonult, az ő helyére beállva, szombat esténként sekrestyésként is szolgálom. Számomra ezek az új feladatok azért is jelentenek örömet, mert így egyre többet lehetek az oltár közelében.

Lauer Tamás

Paul Roth: Mentsd meg a karácsonyt

Óh Jézusom, mentsd meg a karácsonyt.
Nekünk már nincs hozzá erőnk.
Mi vásárolunk és rohanunk,
kis csomagokat készítünk,
karácsonyfákat díszítünk,
és énekeljük: „csendes éj”
De a titok,
Isten Fiának titka,
hogy emberré lett értünk,
gyakran csak szirupos érzélgés,
dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,
hogy ezt az ünnepet elborítják a reklámhegyek.
Mi tudjuk,
Kinek jár karácsony üdvözet és kötelező ajándék,
mindenki tudja.
De meg akarunk szabadulni végre a vásárlási és ajándékozási görcstől.
Szent ünnepet akarunk ülni,
amelyen nem az a mérték,
ki mennyit ad.
Jézusom, segíts,
nehogy elsüllyesszük egészen,

mit jelent ez az ünnep,
segíts, hogy ne csak télapók legyünk.
Segíts, hogy az adventi hetekben a lelkünkbe nézzünk.
Segíts, hogy az útra visszatérjünk,
s elinduljunk megint.
Csak így lesznek az ajándékok jeleivé a szeretetnek -
mint megannyi tükre a Te Szeretetednek.
Óh Jézusom, mentsd meg a karácsonyt,
ments meg minket.
Ezért vállaltál embersorsot.

VÁCI EGYHÁZMEGYE KÓRHÁZLELKÉSZI SZOLGÁLATA

A kórházlelkészi szolgálat 2004. június 28-án jött létre az egyházmegye kórház-pasztorációs tervének aláírásával.

Ki tartozik ehhez a szolgálathoz? **Mindazok, akik a betegeket szolgálják az egyházmegyében.** Különös-képpen főállású **lelki gondozóink.**

Egyházmegyénk az ország első, egész egyházmegyét átfogó, szervezett lelki gondozói hálózatával rendelkezik. Őket minden kórházban megtalálhatjuk. Egyházmegyénk alkalmazásában állnak, nem a kórházak szűkös költségvetésétől veszik el a pénzt. Kiképzésüket a Klinikai Lelkigondozók Ökumenikus Egyesületénél kapják *Debrecenyi Károly István* és *Dr. Egri László* szakmai vezetése eredményeképpen. Jelenleg 12 kórházban 14-en dolgoznak teljes vagy részállásban.

A lelki gondozó elsődleges feladata a lelki gondozói beszélgetés folytatása a betegekkel. Ezt indokolja a sokféle krízis-helyzet, amibe betegségük vagy más

életkörülmények miatt kerülnek a kórházban tartózkodók.

Ide tartoznak természetesen mindazok a **paptestvérek**, akik a kórházakban miséznek, a betegeket felkeresik, szentségeket szolgáltatnak ki számukra, vagy csak egyszerűen meglátogatják őket, beszélgetnek velük. A kórházakban eltérő módon szerveződött meg a szentmisék ellátása, szentségkiszolgáltatás. Egy-egy kórháznál a szentmisék, istentisztelet időpontját, valamint a szolgálatot vállaló papok beosztását is olvashatja a Váci Egy-

házmegye Kórházlelkészeti szakpasztorációs weboldalán.

Várjuk önkéntesek jelentkezését. Az oldal alján olvasható 25 pont segít abban, hogy eldönthesse, tudja-e vállalni ezt a szolgálatot. A kórházak lelki gondozóinál várjuk jelentkezését, amit felvételi beszélgetés követ. Minden évben megtartjuk képzéseinket, ezután kapcsolódhatnak be a jelentkezők a kórházi munkába.

Véleményét, ötleteit, betegekért végzett szolgálatra jelentkezését szívesen fogadjuk!

A jelentkezőknek felvételi beszélgetést, ha alkalmasak, képzést tartunk.

Jelentkezni december 31-ig lehet közvetlenül a kórházak lelki gondozóinál. Kistarcsán a (28) 507-600 telefonszámon a 280-as melléken.

Mindenkit szívesen látunk felkezesi hovatartozástól függetlenül!

Dr. Faragó Artúr
egyházmegyei kórházlelkész

AZ ÖNKÉNTES BETEGLÁTOGATÓ SZOLGÁLATRA AZOK JELENTKEZÉSÉT VÁRJUK, AKIK:

1. meghatározott rendszerességgel/ időközönként megbízhatóan vállalnak szolgálatot;
2. időt szánnak a lelki gondozói munkacsoportban való együttlétre (havonta egyszer kb.3 óra);
3. készek a tanulásra, folyamatos továbbfejlődésre, képződésre;
4. életvitelükben rendezettek és kiegyensúlyozottak;
5. élő kapcsolatot ápolnak egyházukkal (törekednek arra, hogy legyen lelki gondozójuk – lelki vezetőjük);
6. elkötelezettek a lelki gondozás ügye, szellemisége iránt;
7. elfogadják, hogy önkéntes szolgálatuk egyik feltétele, hogy egy éven belül nem volt súlyos krízis az életükben (pl. közeli hozzátartozó elvesztése);
8. ökumenikus szemléletre való nyitottsággal rendelkeznek, melyet közösségben is szívesen élnek meg;
9. mentesek a vallási elfogultságtól (nem akarnak téríteni);
10. feladatuknak tekintik a különböző egyházi szertartásokra való hívogatást és a betegek odakisérését;
11. segítenek a különböző szentségi, lelkipásztori és lelki gondozói ellátások iránti igények felmérésében és ezek megfelelő helyre történő továbbításában (elfogadják, hogy önállóan nem kezdeményeznek);
12. aktívan segítenek a heti rendszerességgel tartott rendezvényeken túl a visszatérő egyéb események szervezésében is;
13. szükség esetén a betegek társai a levegőzésben, sétálásban;
14. elég érzékenyek arra, hogy az egyházi szimbólumokat az alkalomnak, időnek, helynek megfelelően használják;
15. feladatuknak tekintik azoknak a betegeknek a látogatását, akikhez a lelki gondozó irányítja őket;
16. őszinte, hiteles empátiával tudnak beteg emberek segítői lenni;
17. kellő kommunikációs készséggel rendelkeznek, valamint képesek a hallgatásra, meghallgatásra is;
18. nem riadnak meg a kórházi körülményektől (betegségekkel járó látvány, egyéb);
19. tapintatosak;
20. előítélet-mentességre törekcsenek (betegekkel, kórházi dolgozókkal)
21. készek a kórházi dolgozókkal való együttműködésre;
22. a titoktartásra képesek;
23. alapelveként fogadják el, hogy a betegektől semmilyen anyagi juttatást nem fogadunk el (a jelképesen túlmutatott értékesebb tárgyi ajándékot sem);
24. az alkalomnak és az egyházi jellegnek megfelelő külsővel jelennek meg a kórházban;
25. az önkéntes tevékenységgel kapcsolatban felmerülő problémákkal minden esetben először a lelki gondozóhoz fordulnak, vele tartanak folyamatosan kapcsolatot.

A NÉGY GYERTYA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek.

Azt mondta az első:

– Én vagyok a béke. De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni. – Néhány pillanat múlva már csak

egy vékonyan füstölő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra.

A második azt mondta:

– Én vagyok a hit. Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem. – A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot.

Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

– Én a szeretet vagyok. Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen

nagy szükségük van rám. – Ezzel ki is aludt.

REJTVÉNY

Keresd meg és húzd ki (függőlegesen, vízszintesen, átlósan) a megadott szavakat a táblázatban! A maradék betűkből megtudhatod, hogy mit jelent az Advent szó.

E	E	L	A	D	L
K	J	I	N	A	S
Ő	D	Ö	G	V	Á
E	Ü	G	Y	E	S
A	Ü	Ó	A	K	T
F	E	L	L	E	L

ANGYAL, ELAD, INAS, ÜGYES, SÁS, EKE, GÓL, FÜGG, FA, DIA, KŐ

Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott:

– De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kéne mindörökké! – Elkészülésében hirtelen sírva fakadt. Ekkor megszólalt a negyedik gyertya:

– Ne félj! Amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát. Én vagyok a remény.

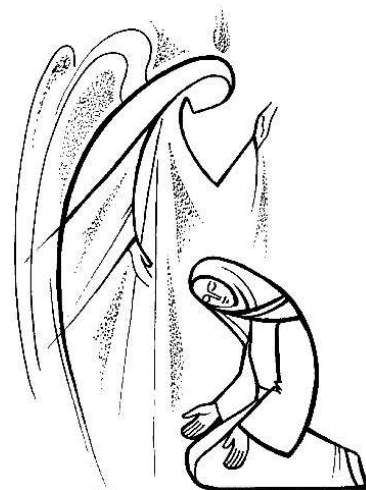
A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával új életre keltette a többi. Add, Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény! Hadd legyünk eszköz a kezében, amely segít megőrizni gyermekeink szívében a hit, a remény, a szeretet és a béke lángját.

A rejtvény megfejtése:

eljövetele

HUMOR

Advent: „A pap bácsi azt mondta, várjuk, hogy megszülessen Jézus. Úgy látszik, ő még nem tudja, hogy Jézus már régen megszületett. Majd mise után menjünk oda hozzá, és mondjuk meg neki, jó?”

Imádkozd az Úrangyala imádságot!

Szentmisék rendje

Hétfő: 18:00, adventben csak 6:00
kedd: 7:00, adventben csak 18:00
szerda: 18:00, adventben csak 6:00
csütörtök: 18:00

péntek: 7:00, adventben csak 6:00
szombat: 7:00; **18:00** (elővételezett)
vasárnap: **7:30; 9:00; 10:30**

Nagytarcsán december 12-én és
26-án lesz szentmise **11:30-tól**.

Dec. 24-én: 16:30-kor pásztorjáték.

Dec. 25-én: 0:00 éjféli mise, 7:30;
9:00; 10:30

Dec. 26-án: 7:30; 9:00; 10:30;

Dec. 31-én: 17:00 év végi hálaadás

Január 1-jén: 7:30; 9:00; 10:30

Irodai órák a plébánián

hétfő:	15–18
szerda:	10–12
csütörtök:	10–12
péntek:	16–18

Állandó programok az egyházközségben

Helyszínek rövidítései:

T (templom) P (plébánia)

- Hétfő: 10–12 **Baba–mama klub** (P); 18:40–19:15 bibliaóra (T)
- Kedd: **16:45 órától** engesztelő imaóra
A hónap 2. keddjén 20–22 a **MÉCS**
családközösség összejövetele (P).
- Szerdán azoknak a gyerekeknek, akik
iskolájukban nem tudnak hittant tanulni,
18 órától hittan foglalkozás (P).
- Csütörtök: 17:30 **szentségimádás** (T)
- Péntek: 16–17 **ifjúsági klub** (P);
17-18 **ifjúsági hittan** (P)
19–20 **felnőtt hittan** kéthetente (P)
- Szombat: 10–12 **Oratórium** (P)
- Vasárnap: 18–19:30 a **Vivace** Kórus
próbája (P); **Kalász** összejövetel a
hónap 2. vasárnapján (P)

HUMOR

Robi, egy 7 éves kisgyerek mondta:

„A szeretet az, ami karácsonykor a szobában van. Ha egy pillanatra abahagyod az ajándékok kicsomagolását, akkor lehet meghallani.”

*

A legjobb karácsonyi dekoráció a fülig érő mosoly. (Ismeretlen)

OLVASÓLÁMPA Párbeszéd a szeretetről

- Tulajdonképpen hol terem a szeretet? – kérdeztem egyszer egy anyát.
- Magról vetik – nevetett rám.
- És honnan szerzik hozzá a magot?
- Nem kell azt szerezni. Belőlünk magunkból pereg. S megfogán a tenyér simogatásában, a szem pillantásában és minden ölelésben.
- Öntözni nem kell?
- Dehogynem. Jó szóval.
- Nem könnyel?
- Ments ég! A könny sós és kimarja a kis szeretetpalánta hajtásait.
- Hát palántázni kell a szeretetet?
- Palántázni bizony. Elültetni még a szikes talajba is. Mert ha a szeretet nem terem, kihül a föld.
- Úgy érted hasztalan a Nap heve, ha belülről nem fűt semmit sem ér?
- Igen, így értem, mert emberközön-tű világban élek és emberként gondolkodom.
- Elsősorban mi hát a szeretet?
- Biztonság. Ha szeretsz és szeretnek, mindig van szövetségesed.
- És mi a szeretet másodsorban?
- Erő. Ha feltöltödsz vele, könnyebbnek érzed a batyut, mit az élet a válladra rakott.
- Szeretni mégsem mindig boldogság. Néha gyötrelmem. Mégis érdemes szeretni?
- Csak azt érdemes.

Részlet: Kun Erzsébet: Családmesék. A szeretet tankönyve c. kötetéből.

Egy öt éves kisfiú karácsony előtt ezt mondta szüleinek:

„Én nem kérek sok ajándékot karácsonyra, inkább kevesebb ajándék legyen, de szülessen meg végre a kistestvérem!”

*

ESEMÉNYEK

- Október végén megalakult a **kistarcsai Karitás** csoport, mely első programként Adventben elindítja „**egy pulóver**” akcióját. Az ősz beálltával biztosan sokunk szekrényének felsőbb polcáról lekerültek olyan régi, kinőtt vagy megunt pulóverek, amelyek bár jó állapotúak, mégsem viseljük már szívesen őket. A sekrestyében elhelyezett gyűjtődobozban adventben mindenkinek lehetősége lesz elhelyezni egy, de csakis egy ilyen meleg ruhadarabot, amelyeket majd december 19-én, aranyvasárnap fogunk szétosztani a helyi (kistarcsai és nagytarcsai) rászorulóknak között.
- Idén folytatjuk a **betlehemezés** hagyományát, de a tavalyitól eltérően most **nem kell feliratkozni**, hanem minden nap egy-egy előre kijelölt utcát fognak végigjárni a gyerekek. A menetrendet kitettük a faliújságra, amelyen látható, hogy melyik utca lakói melyik napon számíthatnak jövetelükre.
- **A rorate misék** hétfőn, szerdán és pénteken lesznek 6 órai kezdettel.
- Az egyházközség karácsonyi közös ünneplése dec.19-én 17 órakor lesz, utána agapé a plébánián.
- **Adventi lelkigyakorlat** dec. 2-án, 3-án és 4-én a 18 órás szentmisén lesz.
- 2011-es **kalendáriumok, fali- és gyereknaptárak** kaphatók a sekrestyében.
- Minden hónap 3. szombatján **filmvetítés** az ifjúságnak az esti mise után.
- Minden hónap 3. vasárnapján **filmvetítés** 16 órai kezdettel idősebbeknek a plébánián.

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Alapító: Somlai József c. apát; Felelős kiadó: Görbe József plébános

Főszerkesztő: Lauer Tamás; Társszerkesztő: Csicsiri Ferenc, Galántai Viktor

Korrekció: Rochlitz Bernadett; Címlapterv: Szaradics Antónia

A plébánia címe: 2143 Kistarcsa, Széchenyi u. 13. Telefon: 06 (30) 640–1359

Nyomtatta: Interelektronik Kft. 500 példányban

Web: <http://kistarcsa.plebania.hu>; E-mail: kistarcsa@communio.hu